

Foto: Jaroslav Prokop

VZPOMÍNKA DAVIDA KOLLERA NA MICHALA AMBROŽE

Bonviván a žák prof. Jirmala, prasynovec Jana Zrzavého, to všichni víme.

Při debatách nenechal v tom kterém momentu na nikom nit suchou a sám se snažil – pro zábavu – vyhrotit situaci na něčí vrub, aby byla akce dostatečně vtipná, vše v milém duchu. Ze mě si například dlouho dělal legraci, že kouřím (vaporizuji) česnek. Snad 20krát.

Myslím, že neopakovatelné byly na přelomu 70. a 80. let mejdany v bytě a ateliéru Jana Zrzavého na Zámeckých schodech. Tam se chodilo s vejplatou a ten nejdelší – alespoň co já zažil – trval čtvrt roku. Byla to debata, pivo, víno, cigára a pouštění pásků a LP, které většinou nosil J. I. Wunsch, Kalandra – ten tam měl pyžamo – anebo Vláďa Mišík. Pochopitelně jsme hodně zkoušeli, hlavně na Chmelnici, v Okrouhlici. Pak se chodilo na pivo, komouši zavírali hospody v deset večer, a často jsme pokračovali ještě k Ambrožovi. No, naštěstí nás zakázali, a tak tu hrajeme i v 3. tisíciletí. Pak se mi Michal ztratil, já jemu asi taky a vídali jsme se sporadicky. Musím říct, že jsem byl velmi překvapený, když jsem se octl ve svém prvním profesionálním angažmá, což bylo hraní s Lubošem Pospíšilem, že se nepije před, při, a dokonce ani po koncertě.

Pak jsme se tady loučili s Ivanem – byl na našem koncertě s Lucií, jeho posledním koncertě, a povídali jsme si až do rána. Za čtyři dny byl v Pánu.

Michal byl v něčem destruktivní stejně jako Ivan.

Když jsme se asi po 20 letech potkali, tak to bylo, jako bychom se viděli včera. Dali jsme dohromady Jasnou páku na padesátinách a osmdesátinách Davida Černého a Karla Schwarzenberga na přání Davida a tam to v podstatě upekli.

Nová deska, Haloun, Váša, jeho věrný soupeř Radovan Jelínek, dcera Madla jako vokalistka a muzikanti ode mne a z Hudby.

A najednou, už při finišování alba, Michal znovu onemocněl. Volali mi z jipky, abych ho navštívil – nepoznal jsem ho.

Ležel tam, sotva vnímal a já do něj hučel, aby to nevzdával, že uděláme ještě muziku. V té době jsem měl takové zvláštní kolečko, bývalá žena ležela se zlomeninami v Motole, maminka na rehabilitaci se zlomeninou na Malvazinkách a Michal ve Slaném u kamaráda dr. Čermáka – který se nám o něj staral odteď až do konce. Rozvážel jsem nejoblíbenější pho bo z vyhlášené restaurace v Praze všem, aby se postavili na nohy. Michal mi pak říkal, že větší bolest než po snědení této pikantní polévky – a já mu tenkrát dopřál větší než malé množství chilli – nezažil. Měl tehdy vývod bokem, to já nevěděl.

Jen jsem tedy chtěl říct, že Michal kromě talentu (jeho písně tu budou dál) měl ještě x životů a šestý smysl. Podle mne byl kočka, tygr. Kolik toho vykouřil, to víme, ale že nedbal ničeho, včetně našich upozorňování, to měl v sobě po tátovi Rumpsálovi. Ten taky neuhnul před varováním. Žil svobodně.

„Nikdo mi tady ku*va nebude říkat, že se tady nebude kouřit,“ s radostí a rozezlen střílel rád po pořadatelích koncertů.

Petrák, Haloun, Saša, Michal Staša, Mišík, Pupi + kapela snů B-52's, new wave, punk, Iggy, tam někde Ivan Král a kolem bolševici.

Sestra Jiřina mi říkala, že mě v době Páky neviděla tři roky doma. No, je to možný.

Michal byl pro mě víc než kamarád. Byl jsem snad i člen domácnosti Ambrožových, mohl jsem za ním do Okrouhlice kdykoliv. V Mikulově jsem pobýval během stavby domu u jeho sestry Saši a asi jsem se tam odstěhoval trochu i kvůli nim. Obnovili jsme Jasnou páku na 50. narozeniny Davida Černého s tím, že budeme výjimečně koncertovat s kamarády. Bral jsem ho jako třetího bratra. Hodiny debat na jakékoliv téma se táhly vždy dlouho do noci.

Kytarista, textař, skladatel a můj kapelník je tam, kde už ho nic nebolí, a moc mi chybí.